DRASKO OLIVIA
BETEG SZERELEM
GYILKOS AZ ERDŐBEN
Publio

Beteg Szerelem

Gyilkos az erdőben

Drasko Olivia

2018

Publio Kiadó

www.publio.hu

Minden jog fenntartva!

Szerkesztő: Tallér Edina

Korretúra: Vörös Eszter

I. FEJEZET BETEG SZERELEM

Este felvette őt egy kis ház előtt. Sötét volt és az esti kocsikázás valamiért elhúzódott nyolc óráról tizenegy órára, de így is megvalósult. A fiatal nő beszállt az autóba. A férfi dicsérő tekintettel kísérte végig, ahogy bezárja az ajtót, a haját hátrasimítja, majd becsatolja biztonsági övét. Tökéletes és nőies volt minden mozdulata. A férfi szemébe nézett és köszönésképp átadott egy apróságot: a kedvenc édességét, mint mindig. A nő kedvesen, kissé szégyenlősen megköszönte és ölébe fektette jelezvén, később sort kerít rá, hogy megegye.

Ahogy teltek a percek, egyre távolodtak a várostól az autópálya felé. Hideg és csípős idő volt. Az eső kopogott az autó ablakain. Nem sokat beszélgettek, ami nem volt szokatlan, de a ma este mégis kicsit más volt mindkettőjüknek. A férfi az utat nézte, a nő az ablakon keresztül figyelte, ahogyan az esőcseppek táncolnak, mint mikor gyerekként szurkolunk egy vízcseppnek, hogy az hamarabb érjen le a célig, mint az összes többi.

Talán egy óra út után a férfi végre megszólalt. Szeretett volna beszélni valamiről. Elég sejtelmes volt.

Hamarosan meg is álltak egy kihalt, sötét és enyhén szólva lelakott pihenőnél. Egyáltalán nem volt barátságos, sem a környezet, sem a pihenőhely. A férfi jó alaposan körbenézett, hogy megbizonyosodjon arról, senki nem jár éppen itt és most. Majd továbbhajtott egyenesen az erdő felé. Nem sokat mentek, de bőven az autópályát és a pihenőt elhagyva haladtak a göröngyös, sáros úton. Enyhült a szél, de az eső még mindig esett.

Megálltak. Végre. A férfi a nő felé fordult, aki a legnagyobb áhítattal nézett vissza rá, reménnyel teli szemekkel várva szerelmi vallomását.

Hátrahajtotta az ülését – egészen kényelmesre –, majd belekezdett:

– Meg kell mondjam, nagyon elragadtál. Magaddal ragadtál, pontosabban – javította ki magát. – Igazán különleges nő vagy. Szerintem fel sem fogod, mennyire. A leghihetetlenebb számomra, hogy egy csók sem csattant el köztünk, de mégis érzem, hogy több zajlik itt, mint barátság. Nagyon pozitív hatással voltál és vagy rám. Megváltoztattál – bökte ki végre.

A nő mosolygó szemekkel kérdezett vissza.

– Megváltoztattalak?

– Igen! Hihetetlenül hangzik, de igen! Mert meg kellett változnom! Nem maradhattam örökre egy genetikai hulladék. Mielőtt megismertelek, nagyon más ember voltam. Azt hiszem, a legmegfelelőbb kifejezés erre az egészre, hogy furcsa dolgokat műveltem. Nagyon nehéz ezt elmondanom, de tudnod kell az igazságot! – Nagy levegőt vett: – Figyelj, én csinos és szép nőket szedtem fel, elég sokszor. Randiztunk vagy találkoztunk, hívd, aminek tetszik.

– De ez engem nem zavar és nem is érdekel – vágta rá a nő, továbbra is mosolyogva. – Gondoltam, hogy nem én voltam vagy vagyok az egyetlen nő az életedben.

– Figyelj, ez nem ilyen egyszerű – nyelt egy nagyot a férfi. – Azért kérlek, hogy hadd mondjam végig. Én elhoztam őket körübelül ide, ugyanide. Természetesen elcsábítottam mind, egytől egyig.

– Most miért mondasz el ilyeneket nekem? – kezdett türelmetlenül mocorogni az ülésben a nő.

– Várj! Őszinte próbálok lenni. Hadd mondjam végig – nyugtatgatta a férfi. – Szóval elcsábultak. Ezt pedig én kihasználtam. Persze voltak nehéz esetek, de igazából teljesen mindegy volt, hogyan döntenek. A sorsuk az én kezemben volt. Szóval – kis szünetet tartott – én megerőszakoltam, majd megöltem párat. Vagyis az összeset. Az összes eddigi nőt, akivel ilyesmi kontaktusba kerültem.

– Oké, ez egy nagyon rossz vicc, úgyhogy hagyd abba! – A férfi mozdulatlanul, pókerarccal várta, amíg a nő komolyan vesz minden egyes szót. –Kérlek mondd, hogy ez csak tényleg egy vicc. Egy rossz vicc.

Nem kapott választ. Percek teltek el, melyek már óráknak tűntek. Csak az eső egyhangú tánca volt hallható. A nő szemei kikerekedtek. Beütött az az undorító, keserű igazságszérum. Lassan kezdett az ajtó felé hátrálni, de abban a pillanatban a férfi megragadta a combját:

– Ne csináld ezt! Hallgass végig. Mondtam, hogy megváltoztam és miattad. Téged nem lennék képes bántani. El akarok mondani mindent, sokkal összetettebb ez az egész, mint ahogyan hangzik.

A nő szíve hevesen vert a félelemtől. Nem bírt megszólalni, csak kapkodta a levegőt, miközben próbált minél messzebb kerülni ettől az embertől. A férfi észrevette, és szorítani kezdte a combját:

– Ne akard, hogy elveszítsem a fejem!

Már csak ennyi kellett. Már ennyi elég is volt a nőnek ahhoz, hogy ne maradjon nyugodt. Kapkodó kezeivel az ajtóhoz nyúlt, hogy kinyissa. A férfi próbált utánanyúlni, de a becsatolt biztonsági öve megakadályozta ebben:

– Francba. Állj meg!

A nő, amilyen pici volt, olyan gyorsan hagyta maga mögött az autót. Az erdő mélye felé futott, mivel más lehetősége nem is volt. Gyakorlatilag nem látott semmit. Az eső, a haja, a sokk, mely csupán pár perccel ezelőtt érte… Mindent homályosan látott. Óriás fák, arcába lógó, esőtől vert gallyak, levelek mindenfelé. Hátrapillantott, de nem látta sehol a férfit, csak az autót, egymagában. Mindkét ajtaja nyitva. Nem volt biztató látvány. Próbált gyorsítani a tempóján, de saras volt a talaj, nehezen tudott futni. Pár perc múlva megállt egy nagyobb fa mögött, abban a reményben, hogy ideális búvóhely lehet, amíg levegőhöz jut. Kifújta magát, két kezét térdére támasztotta és előredőlt. Talán így több oxigénhez jut. Ekkor látta meg jobb oldalán a férfi magas, robosztus testének árnyékát. Mivel jól ismerte az erdőt, könnyen a nő elé vágott. A nő felsikoltott, majd a férfi vállán találta magát.

Hisztérikusan sírt, könyörgött, üvöltött, rángatózott. Kérlelte a férfit, hogy engedje el:

– Kérlek ne bánts!

A férfi nyugodtan, higgadtan, minden erőfeszítés nélkül csak annyit mondott:

– Nem akartalak. Eddig.

Bedobta az első ülésre a nőt, aki azzal a lendülettel elhányta magát. A férfi magasba emelte a tekintetét és rázárta az ajtót. Ezek után elindult az erdő felé és összeszedte a nő futás közben elejtett holmiait. Megtalálta a mobilját is. Nem fogta vissza magát, kétszer–háromszor rátaposott, majd pár maréknyi földet ráseperve bakancsával el is vette a nő talán az egyetlen segítségét. Beszállt az autóba és újra magukra zárta az ajtókat. Mély levegőt vett, megtörölte kézfejével verejtékes és az esőtől vizes homlokát, majd újra kezdte:

– Miért kell futnod, ha megígérem, hogy nem bántalak? Csak annyit kértem, hogy hallgass meg!

A nő rémült volt, rettegett. Abban a hitben ült ott, hogy ezek lesznek életének utolsó órái. Nem kapott levegőt, kifulladt a futástól és az ordibálástól. A hajától alig látott, szemei könnyben úsztak. A férfi kereste a tekintetét, de nem járt sikerrel.

– Még mindig nem értem, miért kell futnod, ha szavamat adtam, hogy sosem bántanálak. – A nő szótlanul ült továbbra is, ami kezdte felhergelni a férfit. – Szólalj már meg! – emelte fel hangját.

– Igaz ez? – kérdezte rekedt hangon a nő.

Elfordította fejét, hogy ne kelljen a nőre néznie, miközben válaszol.

– Igen.

A nő teljesen lebénult.

– Beteg vagy? – kérdezte.

– Ezt próbálom elmagyarázni. – válaszolt a férfi.

– Akkor hogy tudtál találkozni velem hónapokon keresztül úgy, hogy egy ujjal sem értél hozzám? Mit akartál tőlem?

– Veled soha nem akartam még csak hasonlókat sem. Csak ezt nem bírtad felfogni. Mert az első, amit ilyenkor tesztek ti, nők, hogy menekültök.

– Csak? – értetlenkedett a nő. – Csak ezt nem bírtam felfogni? Csak ezt? – üvöltött.

– Igen, de úgy látom még most sem.

Folytatta volna mondandóját a férfi, de a nő minden erejével pofonvágta. Csak ezek után kerítette igazán hatalmába a félelem. A férfinak eltorzult az arca, lassú mozdulattal megfogta a nőnek azt a kezét, amelyikkel megütötte őt és minden erejével összeszorította. A nő fájdalmában üvölteni kezdett, majd hirtelen egy ütést kapott a bal arcára. A férfi hátratuszkolta a hátsó ülésekre, utánamászott és őrjöngve szaggatta le róla a ruháit.

– Miért nem érted meg, hogy megváltoztam? Azt hittem, más leszel, mint a többi kurva! Ígértem, hogy nem foglak bántani. – Hangja lágy és perverz lett. – De most megszegem minden ígéretemet – elmosolyodott és már be is hatolt a kétségbeesetten védekező nőbe.

Mire végzett, a nő már halk, szinte mozdulatlan volt. Nem sírt, nem üvöltött, csak feküdt erőtlenül.Úgy érezte – miközben alig bírta szemét nyitva tartani –, hogy talán a legrosszabb még csak most jön. Ajkait beszédre nyitotta, de mintha egy tőrt szúrt volna a hasába. Mindkét kezét lába közé csúsztatta, majd újra és újra megpróbált kipréselni a száján egy mondatot:

– Én… – Becsukta szemét, majdnem álomba merült. Összehúzta magát, fázott, tetőtől talpig libabőrös volt. – Haza akarok menni! – A férfi, miközben már a vezetőülésnél öltözködött, elmosolyodott, de nem válaszolt.

– Vigyél haza – suttogta a nő.

A férfi ivott egy kis vizet, majd hátrafordult.

– Nem foglak hazavinni, nem foglak megölni. Bántani sem akartalak, de kiprovokáltad belőlem a legrosszabbat. Inkább pihenj, most úgyis elmegyünk innen. Ha hazavinnélek, másnap már bilincsbe is vernének.

– Én nem akarok elmenni – suttogott a nő csigalassúsággal. A férfi újra elmosolyodott és csak annyit mondott: